

El dimoni de Biniarroí. Siau qui sou.

Anàvem a cercar als meus amics per anar a la festa de Sant Antoni que es celebrava al meu poble, Biniarroí. Estàvem na Laia, la meva millor amiga i jo, n'Ariadna, disfressades de dimonis. Jo duia un vestit negre romput amb uns calçons vermells i na Laia duia una granota de roba vermella. Anàvem cap a casa d'en Victor per posar-nos les mascare de guix que havíem fet el cap de setmana i després anar a la festa. Dins la casa d'en Victor ens estaven esperant els bessons, na Carla i en Toni i també hi havia en Josep, el cosí d'en Victor.

De camí a la festa vam pensar que hi havia poca gent al carrer; què dic, no hi havia ningú! Només nosaltres estàvem esperant a la font a que iniciessin els petards i que el terra comencés a tremolar. Vam esperar durant mitja hora i com no apareixia ningú vam decidir tornar a casa. Na Carla i en Toni van anar fins a casa seva, van tocar a la porta durant una bona estona i com ningú els obria, van decidir telefonar els seus pares, però no els hi contestaven. Passà el mateix amb na Laia i amb jo, però vam tenir sort de que en Victor tingués claus pròpies perquè tampoc hi havia els seus pares.

A casa d'en Victor, mentre jugàvem amb les cartes a *Trenta-u*, vam començar a parlar sobre l'estranya coincidència de que no haguéssim trobat a ningú en tot el poble i més el dia de Sant Antoni. De sobte en Toni es va sobresaltar i a la vegada va riure. Ens va mostrar la carta que li havia tocat: el 13 de forques. Com que no existeix aquesta carta, en Toni la va llençar a la xemeneia. Tot d'una unes guspines van sortir del foc i més tard la silueta d'un dimoni va aparèixer a la sala. Es va aturar el llum i va ser quan el dimoni va començar a parlar:

**Siau qui sou vosaltres
els que us rieu de mi;
ara sóc jo qui riu.
fins que no desapareguin
totes les meves cares del vostre poble
no tornarà a haver-hi ningú aquí.**

Després va tornar el llum i ja no es veia el dimoni enlloc. Tots ens vam mirar espantats. Na Laia va demanar què podíem fer i en Victor es va aixecar insegur i va dir que

segurament el que volia dir el dimoni era que féssim desaparèixer totes les caretes que havíem fer per Sant Antoni. No tots estàvem segurs de si el que havia dit en Victor era cert, però ho havíem d'intentar.

Els bessons i en Josep van encendre el fogueró que havien preparat per la nit de Sant Antoni i l'utilitzarem per cremar totes les caretes de Biniarroí. Mentrestant, na Laia, en Victor i jo vam cercar les màscares per les poques cases que hi ha al poble. Després d'una recerca col·lectiva, les vam trobar totes i les vam llançar al fogueró.

Mentre estàvem al voltant del foc observant com es cremaven les màscares van tornar a sortir unes guspies del foc i va aparèixer tota la gent del poble. Els vam explicar el que havia passat, i celebrarem finalment Sant Antoni amb les cares pintades enlloc de dur màscares de dimoni.

FI

Noelia Marí Sampol.